

Розділ I

*у якому розповідається
про місцевий краєвид
та який слугує
вступом*

Зараз море покриває землі там, де колись було герцогство Кларид. Немає жодних слідів міста та замку. Але кажуть, що в одному льє від берега в тиху погоду видно величезні стовбури дерев, що стоять на дні. Місце на березі, яке слугує митним постом, і досі називається Кравецькою голкою. Вірогідно, ця назва залишилась на згадку про майстра Жана, про якого йдеться в нашій розповіді. Море, яке щороку

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

все більше відвойовує сушу, незабаром затопить і це місце з такою дивною назвою.

Такі зміни цілком природні. З плином віків гори опускаються; дно моря, навпаки, піднімається та переносить у царину хмар і льодових криж мушлі та корали.

Ніщо не вічне. Обриси суші та моря постійно змінюються. Тільки пам'ять про душі й форми зберігається віками та дає змогу нам уявити те, чого вже давно нема.

Розповідаючи про Клариди, я хочу повернути вас у дуже давню минувшину. Тож я починаю.

Графиня де Бланшеланд, вдягнувши на своє золоте волосся чорний капюшон, вишитий перлами...

Але, перш ніж вести розповідь далі, я благаю серйозних людей не читати мене. Це не для них написано. Це написано не для розумних душ, які зневажають дрібниці й хочуть у всьому бути освіченими. Я наважуся запропонувати цю історію лише людям, які хочуть розважитись та чий розум молодий, а часом і грайливий. Тільки ті, кому вистачає невинних розваг, читатимуть мене до кінця. Я благаю їх, щоб вони розповіли про мою Бджілку своїм дітям, якщо вони в них є. Плекаю надію, що ця історія сподобається хлопцям та дівчатам; але, чесно кажучи, я не смію на це сподіватися. Це занадто несерйозно для них і цікаво лише для дітей минулих часів. У мене є симпатична дев'ятирічна сусідка; днями я заглянув до її бібліотеки та знайшов там багато книжок про мікроскоп та зоофітів, а також кілька наукових

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ II

*у якому ми дізнаємося,
що біла троянда
віщує графині
де Бланшеланд*

Вдягнувши на своє золоте волосся чорний капюшон, вишитий перлами, і зав'язавши шнурівку, як це роблять удовиці, графиня де Бланшеланд увійшла до каплиці, де мала звичку щодня молитись за душу свого покійного чоловіка, убитого в єдиноборстві з велетнем з Ірландії.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Того дня вона побачила білу троянду на подушці свого молитовного стільця-аналоя: глянувши на троянду, зблідла; в її очах потемніло; вона відкинула голову та в розпачі заломила руки. Бо знала, що коли графиня Бланшеланд має померти, то знаходить білу троянду на своєму молитовному стільці.

Знаючи, що настав її час покинути цей світ, у якому вона так недовго була дружиною, матір'ю та вдовою, графиня пішла до кімнати, де спав її син Жорж під опікою служниць. Йому було три рочки; довгі вії лягали чарівною тінню на щічки, а ротик був схожий на квітку. Побачивши його таким маленьким і гарненьким, графиня заплакала.

— Моя дитинко, — сказала вона йому ледь чутним голосом, — моя дорога дитинко, ти мене не запам'ятаєш, і мій образ назавжди зникне з твоїх ніжних очей. І все ж я годувала тебе своїм молоком, щоб справді бути твоєю матір'ю, і заради тебе відмовилася від руки кращих лицарів.

Сказавши це, вона поцілувала медальйон, у якому був її портрет та завиток волосся, і наділа його синові на шию. Тоді на щоку дитини впала її сльоза. Малюк заворушився в колисці й потер повіки кулачками. Але графиня відвернулася та швидко вийшла з кімнати. Як очі, котрі ось-ось мали згаснути назавжди, могли витримати сяйво двох обожнюваних очей, де вже починав з'являтися розум?

Вона наказала осідлати коня й разом зі зброєносцем Вірне Серце вирушила до замку Кларид.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Герцогиня Кларид поцілувала графіню Бланшеланд:

— Моя люба, який щасливий випадок привів вас до нас?

— Випадок, що мене привів сюди, зовсім не добрий; послухайте мене, подруго. Ми одружилися з різницею в кілька років і овдовіли майже в один час. Тому, що в цей час лицарства найкращі гинуть першими, і треба бути монахом, щоб довго жити. Коли ви стали матір'ю, я вже була нею два роки. Ваша дочка Бджілка прекрасна, наче день, а мій маленький Жорж дуже добрий. Я люблю вас, а ви любите мене. Тепер дізнайтеся, що я знайшла білу троянду на подушці мого молитовного стільця-аналоя. Я помру: свого сина я залишаю вам.

Герцогиня знала, що біла троянда віщує дамам Бланшеланд. Вона почала плакати й зі сльозами пообіцяла виховати Бджілку та Жоржа як брата та сестру й нічого не давати одному, якщо в іншого не буде такого ж.

Потім, обійнявши одна одну, дві жінки підійшли до колиски, де під легкою завісою, блакитною, наче небо, спала маленька Бджілка, яка, не розплющуючи очей, помахала ручками. І, коли вона розкривала долоні, можна було побачити п'ять маленьких рожевих променів, що сяяли з кожного рукава.

— Він захистить її, — сказала мати Жоржа.

— І вона його полюбить, — відповіла мати Бджілки.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ III

у якому зав'язуються любові
між Жоржем де Бланшеланд
та Бджілкою де Кларид

На відміну від звичайної долі, яка полягає в тому, щоб бути більш доброю, ніж красивою, або більш красивою, ніж доброю, герцогиня Кларид була такою ж доброю, як і красивою. Вона була такою прекрасною, що, побачивши лише її портрет, принци просили її руки. Але на всі прохання вона відповідала:

— У мене буде тільки один чоловік, бо у мене тільки одна душа.

Однак після п'яти років трауру вона зняла довгу фату й чорний одяг, щоб не псувати радість оточенню і щоб можна було вільно усміхатися й веселитися у її присутності. Її герцогство займало велику площу суші із заболоченими рівнинами, сумовиті простори яких вкривав верес; озера, де рибалки ловили рибу, деякі з яких були чарівними; і гори, які в жахливому усамітненні підіймались над печерами, у яких жили гноми.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>